
Telesincro

Autor:

Data de publicació: 04-09-2022

Dades

Tipus

empresa

Indústria

informàtica

Camp de treball

Computació, electrònica

Història

Creació

1963

Fundador

Joan Majó, Joan Peracaula i Antoni Clavell

Data de dissolució o abolició

1976 (adquirida por Secoinsa)[1]

Activitat

Produeix

Ordinadors, facturadores i perifèrics

Obres destacables

Factor-P

Governança corporativa

Cerdanyola del Vallès

Persona rellevant

Jordi Vidal i Joan Majó (dissenyadors Factor-P). Ramón Tortajada (inclusió programari)

Telesincro fou una empresa d'informàtica catalana creada l'any 1963 per Joan Majó, Joan Peracaula i Antoni Clavell. Inicialment l'empresa no es dedicava a l'electrònica, però després d'una visita a l'empresa Philips l'any 1966 van veure una oportunitat de negoci en el camp dels petits sistemes informàtics d'oficina, que es podien començar a fabricar gràcies a la miniaturització dels components. Poc després fabricarien la seva primera facturadora: la Factor-P, considerada el primer ordinador creat a l'estat espanyol.[2][3]

De mica en mica l'empresa va millorar els seus models i va anar guanyant quota de mercat. L'any 1972 Telesincro tenia un 16% de les vendes del sector, ocupant el tercer lloc a Espanya. Poc després, l'èxit dels petits sistemes de gestió de IBM van provocar una greu crisi a la companyia.[1]

Finalment, el 1976, Telesincro es va incorporar a la nova Secoinsa (Sociedad Española de Comunicaciones e Informática, S.A.), creada l'any 1975 pel Ministeri d'Indústria d'Espanya amb la col·laboració de Telefonica per promoure el sector electrònic.[4]

Contingut

Història

Facturadora comptable Factor Q-32, de l'any 1968, amb una memòria central de nuclis de ferrita de 32 registres de 16 dígit cadascun.

A principis de la dècada dels 60 la majoria dels ordinadors eren de tipus mainframe, de grans dimensions. En aquesta situació, l'any 1963 dos enginyers fundarien Telesincro: Joan Majó, doctor en enginyeria industrial per la Universitat Politècnica de Catalunya i Antoni Clavell, propietari d'un taller d'electrònica que l'ajudaria a importar els transistors amb què Majó havia treballat a París. Poc després un altre enginyer se sumaria a l'empresa, Josep Peracaula, un catedràtic d'enginyeria i amic de Majó.[1]

Amb una inversió inicial de 200.000 pessetes cadascun, al principi es van dedicar a fabricar quadres elèctrics, automatismes per la indústria tèxtil, components d'ascensor... substituint relés per transistors. Aleshores es va presentar un representant de Philips per oferir-los un nou invent, el circuit integrat, que aleshores no era del tot electrònic. A Majó li va agradar la idea i va decidir anar a investigar al laboratori de la companyia a Eindhoven. Allà va descobrir la facturadora, PRIMA, molt avançada per al moment. A canvi de comprar els circuits integrats a Philips, Majó va demanar poder copiar la màquina facturadora sense llicència i ho va aconseguir.

El 1966 van aconseguir fabricar el model propi de PRIMA: la Factor-P, que primer va ser anomenada Winner-Contafac, i que seria, possiblement, el primer ordinador de l'estat espanyol. Estava composta per una màquina d'escriure d'IBM per entrar les dades, una unitat central compacta amb memòria RAM de 128 bytes per calcular i una impressora per treure factures. En aquest desenvolupament va ser fonamental l'ajuda de Jordi Vidal, un enginyer de l'Escola Tècnica

Superior d'Enginyers Industrials de Barcelona, que amb el seu coneixement d'oscil·loscopis moderns va permetre corregir-ne els errors. El model va resultar revolucionari: permetia resoldre problemes de facturació, comptabilitat, estadística, estocs... però els programes, aleshores cablejats, eren difícils de reprogramar, havent-se de canviar les connexions.

Les empreses mitjanes van començar a comprar quantitats importants de Factor-P, gràcies a una completa xarxa de venedors, que rivalitzaven amb els miniordinadors d'Olivetti o Nixdor. IBM aleshores estava especialitzada en ordinadors de grans dimensions i no suposava una competència directa. Gràcies a aquest èxit, Telesincro va buscar expandir el negoci millorant els registres, que els clients trobaven insuficients. A partir d'aleshores cada any van comercialitzar nous ordinadors, que duplicaven la memòria dels anteriors. Així la sèrie Factor va evolucionar del P al Q i al R.[1][5]

Aleshores, Jordi Vidal i Ramon Tortajada, enginyer especialitzat en software, van proposar un projecte més ambiciós. Aquest projecte consistia en un tipus d'ordinador que incorporava un primitiu disc dur, de més bon programar. Inicialment es va rebutjar el projecte, però Majó va decidir sortir de Telesincro i desenvolupar-ho. Un cop va funcionar, el nou ordinador va ser adquirit per Telesincro i l'equip va ser readmès, alhora que Majó va ser ascendit a president de Telesincro.

Un Telesincro Factor-S, amb un disc dur magnètic al rerefons.

El nou ordinador, que s'anomenaria Factor-S, estava dissenyat totalment a Catalunya. Estèticament era semblant a un ordinador modern i el programa s'emmagatzemava en una petita memòria central de 2-8 kilobytes i també disposava d'una memòria magnètica externa de 32 kB, un precursor del disc dur modern. A diferència dels anteriors models, el Factor-S no es millorava cada any, ja que era prou potent per a durar més. El seu cost amb memòria de 16 kilobytes sense impressora era de 165.000 pessetes l'any 1975 (uns 10.000?€ actualment) i podia ser de 220.000 pessetes pels models a més memòria (15.000?€).

El 1972, Telesincro tenia el 16% del mercat espanyol, la tercera posició, alhora que donava feina a 500 treballadors i tenia botigues a Madrid, Bilbao, Sevilla i València. Però aleshores IBM va llançar el System 3, destinat a les oficines i va començar el declivi.[2]

La impossibilitat de programar el Factor-S amb un llenguatge de programació, ja que es programava amb llenguatge de màquina, i la impossibilitat de desenvolupar una pantalla, pel seu cost prohibitiu, va empitjorar la situació.

El 1976, després de desenvolupar el Factor-T, Telesincro va ser adquirida per Secoinsa (Sociedad Española de Comunicaciones e Informática) creada per l'Institut Nacional de Industria, Telefónica i Fujitsu, i Majó abandonaria el càrrec. Posteriorment passaria a mans de l'empresa francesa Bull, que se centraria en la producció de terminals de punt de venda. Finalment es reconvertiria en la també desapareguda Ingenico.[1][6]

Referències

? Anar a :1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 «El primer ordenador español lo fabricó en los 60 un ingeniero que llegó a ministro». eldiario.es. Cristina Sánchez, 16-09-2016. [Consulta: 25 febrer 2017].

? Anar a :2,0 2,1 Barceló, 2008, p. 144.

? «El primer ordenador». Sergi Hernández. Betevé, 18-11-2019. [Consulta: 16 maig 2020].

? Barceló, 2008, p. 145.

? «¿Y en España qué? ¿Hacíamos algo?» (en castellà). libertaddigital. Daniel Rodríguez Herrera, 05-01-2011. [Consulta: 25 febrer 2017].

? «La compañía francesa Bull comprará el 40% de Telesincro» (en castellà). El País. Luis F. Fidalgo, 06-05-1985. [Consulta: 25 febrer 2017].

Bibliografia

Barceló, Miquel. Una historia de la informática (en castellà). Editorial UOC, 2008, p. 164. ISBN 978-84-9788-709-0 [Consulta: 25 febrer 2017].

Vegeu també

EMTE
Fàbrica Piher
Olivetti

Enllaços externs

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Telesincro

Exposició virtual: L'enigma de l'ordinador

Categories (++):

Empreses d'informàtica (?) (±) (?) (?)
Empreses de Catalunya desaparegudes